

Joh 14,1-11

Som mennesker lever vi både i tiden og i rummet. Prædikenteksterne til 3. s. e. påske er begge fra Johannesevangeliet. I den ene fortælling fra første tekstrække er fokus på tiden. Det er Joh 16,16-22, hvor vi møder udtrykket "en kort tid" ikke mindre end 7 gange. Den anden fortælling fra anden tekstrække er den, vi lige har hørt. Her er fokus i højere grad på rummet. Vi møder to centrale billeder, billedet af huset og billedet af vejen.

Lad mig først sige et par ord om **billedet af huset**, Faderens hus med de mange boliger.

I fortællingen optræder der to disciple: Thomas og Filip. De har i flere år vandret sammen med Jesus. Gennem ord og handling har han vist dem, hvad Gudsriget handler om: at skaffe den anden plads, at give et andet menneske rum, så det kan mærkes. Jesus siger nu til Thomas, at han vil gå i forvejen for ham og de andre for at berede en plads til dem i evigheden. Og dette himmelske arbejde er ikke anderledes end det jordiske, han har gjort, nemlig at give dem himmelske steder og rum her i verden (Jørgen Demant).

Seidelinerne har en tankevækkende oversættelse: "I min fars hus er der rum for alle". Efter denne forståelse handler det om Gudsrigets rummelighed. I Guds verden er der rum for alle - både i himlen og her på jorden.

Ligesom billedet af huset taler **billedet af vejen** ind i vores erfaringsverden. Vi er alle optaget af at finde vej gennem livet. Vi kender udtrykket "et menneskes livsvej". Livet ses som en rejse, nogle kalder det ligefrem en pilgrimsvandring. Men hvor fører rejsen hen? Vi søger noget, men ved knap nok, hvad vi søger. Hvad er meningen med det hele? Er der en Gud?

Evangeliet er ikke et budskab om, at mennesket har fundet Gud, men om at Gud har fundet mennesket. Vi fo'r alle vild som får, og vi vendte os hver sin vej, men Gud har grebet ind i vores historie gennem Jesus Kristus. Kristus er vejen. Han er Guds vej til os. Det særlige ved vejen mellem Gud og os er, at vejen udgår *fra* ham og fører *til os*. Sidst i denne gudstjeneste skal vi synge en keltisk salme, som for mig udtrykker dette. Den begynder med ordene. "Må din vej gå dig i møde".

Et af de mest berømte nytestamentlige udsagn de ord, vi møder i teksten: "Jeg er vejen, sandheden og livet". Ordene er ofte blevet brugt til at understrege kristendommens absolutthed og eksklusivitet. Man har sagt, at der er ikke nogen frelse uden for kristendommen. På den måde lukkes døren for enhver dialog med andre religioner. Men faktisk siger ordene noget andet, nemlig at der ingen frelse er uden om Kristus. Man kan altså tænke sig muligheden af, at Gud virker uden for kirken.

Umiddelbart efter ordene om vejen, sandheden og livet siger Jesus. "Ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, kender I også min Fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham". Det forstår Filip ikke. Han siger: "Herre, vis os Faderen, og det er nok for os". Det er i sandhed en overraskende udtalelse fra en Jesus-discipel. Udtalelsen ville være lettere at forstå, hvis den kom fra en af nutidens søgende mennesker. I dag er der nemlig mange, der søger "Faderen", dvs. den dybeste guddommelige hemmelighed, en gud bag det hele eller et guddommeligt princip. Og somme tider siger de samme mennesker også: Hvad skal vi med denne Jesus? Hvorfor er han den eneste vej til Gud? I kristne siger, at han er vejen. Men os forekommer det, at han faktisk står i vejen. "Vis os faderen, og det er nok for os".

Hvad skal kirken (vi) sige til de mennesker, der vil nøjes med Faderen? I grunden er svaret meget enkelt: Den, der har set Jesus, har set Faderen. Det betyder, at Jesus er Guds billede, Guds selvportræt, Guds "væsen". Hvordan Gud er, (det) kan vi se på Jesu Kristi ansigt. Det er ikke et fotografi, ikke en kopi eller blot en ekko af Guds røst. Nej, billedet har virkeligheden i sig. "Det er virkelig Gud, du ser, hører, fornemmer, tror på og føler i Guds billede, altså i Jesus af Nazareth".

Jesus er altså Gud billede, ja Guds væsen, og Guds væsen er kærlighed. Hele hans liv gik ud på at vise, at Gud er kærlighed. "Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne". Sådan lyder det til sidst i dagens tekst. At tro Jesus for gerningernes skyld er at tro ham på grundlag af de kærlighedsgerninger, han viste mennesker.

Læg mærke til, at der er tale om tro. Kærligheden kan man kun tro, Den kan man aldrig bevise, og det er netop vores tragedie, at vi vil have beviser. Vi vil sikre på sagen. Vis os Faderen, det er nok for os. Jesus selv, hans ord og hans kærlighedsgerninger er altså ikke nok.

Men hvis vi vil have med evangeliet at gøre, må vi nøjes med Jesus selv, hans ord og hans kærlighedsgerninger. "*Jeg er vejen*". Den vej, der her er tale om, må man "gå" for at erfare, hvad og hvordan den er. Kun når man går på denne vej, kan man erkende, at det er Jesus, der er vejen - kærlighedens vej, som Paulus taler om i "kærlighedens højsang.

"*Jeg er sandheden*". Ikke sandheden i betydningen en iskold sandhed – som når man siger: Jeg sagde ham et par sandheder. Nej, sandheden er her Jesus selv, den sandhed som frigør.

"*Jeg er livet*". Jesus er livet, fordi han har åbnet døren til sin Faders hus for os, og han holder stadig den dør åben for os. Ved Jesu ord og i kraft af hans liv, hans død og opstandelse – i kraft af hans selvhengivende kærlighed – er Gudshusets dør (ved ham) blevet lukket op på vid gab. Døren står stadig åben, så vi kan gå lige ind og indtage den plads, der er beredt for os.

JN